

Изведнъж тя се овладя и се надигна на леглото – намръщена, разгневена, студена като обидена кралица, просветвайки през дантелите с тайнствената белота на прекрасното си тяло. Е, какво пък, вече ѝ било ясно всичко: сбъркала е, като е разчитала на него. А когато Реновалес, объркан от това гневно избухване, се опита да каже нещо за свое оправдание, тя го попита строго и надменно:

– Съгласен ли сте, или не сте съгласен? Броя до три: едно... две...

Добре, той щял да изпълни молбата ѝ. Вече бил паднал толкова ниско, че можел да се изтърколи още малко надолу, нищо нямало да се промени от това. Щял да даде наставление на доктора, щял да му каже в очите, че само глупак може да пренебрегва такава щастие. (Художникът произнесе тези думи искрено и гласът му потрепери от завист.) Какво още искала от него тази очарователна мъчителка? Да искала смело, той щял да даде всичко. Ако трябвало, щял да предизвика графа на дуел с всичките му ордени и да го убие, за да бъдела свободна и да можела да се свърже със своето докторче.

– Шегаджия! – възкликна Конча, усмихвайки се победоносно. – Вие сте мил, както никой друг на света, но и много, много зъл. Елате при мене, злобар такъв.

И отметнала с ръка кичур коса, приличащ на клонка на плачеща върба, тя целуна художника по челото, размивайки се весело, когато той затрепери от тази ласка. Реновалес усети как краката му се подгъват, а ръцете му сами улавят в обятията си това топло, напарфюмирано тяло, което просто се изплъзваше от тънката нощница.

– Аз ви целунах само по челото! – развика се Конча. – Както сестра брат, Мариано! По-спокойно!... Причинявате ми болка!... Ще позвъня!

И все пак звънна, защото усети, че отслабва и – аха-аха – ще отстъпи, няма да може да се изтръгне от тези горещи и властни обятия. В лабиринта от коридори и стаи зазвъня електрически звънец, вратата на спалнята се отвори и влезе Мари – цялата в черно, с разрошена коса, тактична и мълчалива. Бледното ѝ и усмихващо се лице показваше, че е свикнала да вижда всичко, че се досеща за всичко, запазвайки винаги невъзмутимо изражение.

Графинята протегна ръка на Реновалес, спокойно и любезна, сякаш влизането на прислужницата бе прекъснало прощаването им. Жалко, че си тръгвал; надявала се довечера да го види в Кралския театър.

Когато художникът се озова на улицата, пое свеж въздух и се почувства сред хора, му се струваше, че се е събудил от страшен сън. В душата му бе много противно. „Ама че се отличи, маестро.“ Помисли си с отвращение как унижава достойнството си, подчинявайки се на всичките капризи на графинята. А сега бе паднал до позора да се съгласи да стане посредник между нея и любовника ѝ. При всичко това обаче все още усещаше нежното докосване на устните на Конча; все още бе обвит в атмосферата на спалнята, изпълнена с аромата на напарфюмираното ѝ тяло. Мрачните му мисли бавно се разпръснаха и художникът се ободри. Нещата не бяха чак толкова зле. Макар и този начин да не бе приятен, той щеше да го отведе до целта.

Неведнъж вечер Реновалес отиваше в Кралския театър по нареждането на Конча, която искаше да го види там, и почти през целия спектакъл седеше в ложата ѝ, разговаряйки с нея. Милита се присмиваше над тази промяна в бащините ѝ навици, защото някога бе лягал да спи рано вечерта и още на разсъмване бе ставал да работи. И понеже майка ѝ бе вечно болна, то сега Милита изпълняваше задълженията на стопанка и изпращаше маестро от вкъщи. Правейки весели физионо-

мии и смеейки се, тя помагаше на баща си да облече фрака си, сресваше го и му оправяше вратовръзката.

– Не мога да те позная, татенце. Станал си светски франт. Кога ще ме вземеш с тебе?

Баща ѝ се оправдаваше, придал си важен вид. Изисквала го професията му; художниците трябвало да водят светски живот. Е, а нея щял да я вземе, непременно щял да я вземе... друг път. Защото сега трябвало да отиде сам, имал работа, трябвало да си поговори с много хора в театъра.

Още една промяна се бе случила с него, която също бе забелязана от насмешливата, веселата Милита. Беше се подмладил.

Под безмилостните ножици космите му с всяка седмица се скъсяваха, а брадата му в крайна сметка се превърна в малък храсталак от онези дремещи гъсталаци, които някога му придаваха строг и див вид. Той не искаше да стане като всички; трябваше да съхрани нещо от артистичната си външност, защото хората, срещайки великия Реновалес, трябвало да го познаят. В пределите на това желание обаче художникът се стареше да не се различава много от елегантната и изискана младеж, която обкръжаваше графинята.

Тази промяна не остана забелязана и от други. Студентите от Академията за изобразителни изкуства го сочеха с пръст от галерията на Кралския театър, а вечер спираха по средата на улицата и гледаха как върви с блестящ копринен цилиндър, увенчаващ скъсената му грива, и с разкопчано палто, между развяващите се пешове, на което се забелязваше елегантната жилетка на вечерния му костюм. Във възторженото въображение на студентите маестрото винаги стоеше с четка в ръка в ателието, избухвайки пред статива си – див, разярен и недостъпен като Микеланджело. Поради това, видели художника съвсем друг, юношите го изпровождаха със завистливи погледи. „Ох, че се развлича на-

шият маестро.“ Те вярваха искрено, че за него се борят всичките светски красавици, защото, според тяхното мнение нито една жена не би могла да устои пред мъж, който рисува толкова хубаво.

Враговете на Реновалес, наричани „художници“, не можеха да го настигнат в нищо и в разговорите помежду си го кълняха с всички сили:

– Шут! Егоист! Малко са му парите, които печели, че се и мотае сред аристократите! Иска да получи още поръчки за портрети и да заграби всички пари.

Котонер, оставащ понякога в дома му за вечерта, за да прави компания на дамите, гледаше как Реновалес се приготвя да излезе от къщи, усмихваше се тъжно и клатеше глава:

– Ох, Мариано! Твърде рано си се оженил! В младостта, обхванат от жажда за слава, само си мислел за изкуството, а сега, на прага на старостта, искаш да наваксаш изпуснатото.

Мнозина се присмиваха откровено на маестро, досещайки се за характера на взаимоотношенията му с графиня Де Алберка, за безнадеждната му влюбеност, която карала художника да не се отдели от Конча и Монтеверде, преструвайки се на безкористен посредник, на търпелив и добър баща. Свалил варварската си маска, знаменитият маестро се бе превърнал в беден неудачник, за когото всички говореха със съжаление. Сравняваха го с Херкулес в женски дрехи, предящ нишки в краката на прекрасната съблазнителка.

Неволно срещайки Монтеверде при графинята, художникът в края на краищата се сприятели с него. Вече не го смяташе за глупав и неприятен млад човек. Виждаше в него нещо от любимата си и му харесваше да е в неговата компания. Отнасяше се към Монтеверде с онази спокойна обич, без нотка на ревност, с каквато някои любовници се отнасят към съпруга на своята любовница. Седяха заедно в театъра, разхож-

даха се двамата, разговаряйки приятелски, и докторът често навестяваше художника в ателието му. С приятелството си объркваха хората и те вече не знаеха със сигурност кой от двамата тези мъже бе собственикът на сеньора Де Алберка и кой само претендираше за тази роля. И в края на краищата всички се съгласиха с това, че сигурно, вследствие на мълчаливо съгласие, двамата мъже се сменят мирно един друг и цялата тройца живее щастливо и безгрижно.

Монтеверде беше страстен почитател на маестрото и последният, като известен и много по-възрастен човек, се отнасяше към доктора с бащинска снизходителност. Караше му се, когато графинята бе недоволна от него.

– Ох, тези жени! – казваше докторът, махвайки тъжно с ръка. – Вие не знаете какво е това, маестро. Те са само препятствие по пътя към славата. Вие сте постигнали триумф, защото не сте им позволили да получат надмощие над вас, защото никой никога не е виждал да сте имали любовница, защото сте истински силен и мъжествен човек. Аз ви се възхищавам!

„Мъжественият човек“ се взираше в очите на Монтеверде, опитвайки се да разбере дали онзи не му се присмива. Искаше му се да набие това момченце, отнасящо се толкова пренебрежително към онова, за което самият той бълнуваше толкова горещо и неистово.

Конча доверяваше съкровенията си мисли на маестрото. Признаваше му онова, което никога не би се решила да признае пред доктора.

– На вас разказвам абсолютно всичко, Мариано. Не мога вече да живея, без да ви видя. Знаете ли какво си мисля? Докторът ми е като мъж, а вие – като избраникът на сърцето ми... Не правете такава физиономия... Седете спокойно, че иначе ще звънна... Казвам ви го искрено... Твърде много ви обичам, за да се примирявам с грубите намерения, които таите.

Понякога Реновалес я заварваше много развълну-

вана и нервна. Тогава гласът ѝ хриптеше, а тънките ѝ пръсти се мърдаха така, сякаш искаше да забие ноктите си в някого. Това бяха ужасни дни, в които графинята преобръщаше всичко в дома си с краката нагоре. Мари тичаше с безшумната си походка от стая в стая, преследвана от непрестанното звънене на звънчетата, а графът бягаше навън като уплашен ученик. Конча скучаше, всичко ѝ опротивяваше и в такива минути мразеше живота си. Когато художникът се появяваше, графинята почти се хвърляше в обятията му.

– Отведете ме оттук, Марианито. Умирам от скука. От този живот направо ми идва да се самоубия. Мъжът ми... няма какво да се каже. Приятелките ми!... Глупачки, които ме обсъждат, щом само се обърна. Моят доктор! Той просто е вятърничав, непостоянен и лекомислен. А почитателите, събиращи се в салона ми!... Какви идиоти и глупаци са! Съжалете се над мене, маестро. Отведете ме някъде далече оттук. Вие би трябвало да познавате света, нали сте художник...

Ох, ако тя не живеела пред очите на всички, ако маестротото не бил известен на целия Мадрид! Развълнуваната до краен предел графиня обмисляше най-безумни планове. Щели да тръгнат през нощта под ръка с Реновалес, тя – увита в шал, той – с плащ и шапка със спуснатата периферия. Мариано щял да бъде нейният чуло*. Тя щяла грациозно да върти бедра и да тропва с точетата си, както правели жените от простолудието, и двамата щели да отидат като две нощни гълъбчета в някакъв отвратителен бардак, където щели да се напият и да предизвикат сбиване. Той щял да я защитава храбро, а нощта щели да прекарат в полицейския участък.

---

*Чуло (исп.) – Мадридско денди от простолудието. Б. пр.